

Sygn. akt I C 1167/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2016 r. w G. sprawy z powództwa D. H. przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda D. H. kwotę 2138,89 zł (dwa tysiące sto trzydzieści osiem złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda D. H. kwotę 612,41 zł (sześćset dwanaście złotych czterdzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1167/15

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 30 sierpnia 2013 r. doszło do zderzenia pozostających w ruchu pojazdów. Właścicielem pojazdu O. (...) nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku tego wypadku był (...) sp. z o.o. w G..

Ubezpieczycielem sprawcy będącego winnym wypadku w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych był (...) spółka akcyjna z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne).

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 30 sierpnia 2013 r., który ustalił i wypłacił odszkodowanie za koszt naprawy pojazdu w łącznej wysokości 6.183,86 zł zł.

(okoliczności bezsporne)

Niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 8.322.75 zł **netto** (przy użyciu części nowych oryginalnych). Naprawa ta nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu pomimo użycia części nowych i oryginalnych.

Dowód: opinia biegłego M. L., k. 199-209

W dniu 2 września 2015 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności poszkodowany przelał na rzecz powoda D. H. przysługującą mu w stosunku do pozwanego wierzytelność z tytułu ubezpieczenia OC wynikającą z w/w zdarzenia.

(okoliczności bezsporne).

Samochód został rzeczywiście naprawiony w warsztacie E. w G.. Użyto do naprawy części nowych oryginalnych, dostarczonych przez właściciela.

Dowód: zeznania świadka P. W. (5:12).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powstałych w wyniku przedmiotowej kolizji oraz zasadności użycia części nowych i oryginalnych (**8.322.75 netto, 10.236,98 zł brutto**, k. 204, 201). Biegły ponadto – ewidentnie poza granicami tezy dowodowej – podał też wariant kosztów naprawy przy użyciu części nieoryginalnych, ale ten wariant – nie mógł stanowić podstawy rozstrzygnięcia. Wariant dotyczący części nieoryginalnych nie mógł być podstawą rozstrzygnięcia z dość prostego powodu – z wiarygodnych **zeznań świadka P. W. wynika, że naprawę przeprowadzono przy użyciu części nowych, oryginalnych**. Nie można więc w tej sytuacji krzywdzić poszkodowanego (cesjonariusza) i zasądzać odszkodowanie za rzeczywiście wykonaną naprawę przy użyciu wskaźników nierzeczywistych (fikcyjnych), właściwym dla rozważania przy wyliczaniu odszkodowania przy tzw. naprawie „kosztorysowej”.

W ocenie Sądu przedmiotowa opinia (w wariantcie dotyczącym użycia części nowych oryginalnych) jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Zarzuty do przedmiotowej opinii zostały przez biegłego wyjaśnione w sposób na tyle przekonujący, że nie jest wymagane dalsze opiniowanie przez tego samego lub innego biegłego.

Pozwany w niniejszym procesie nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady (ani też legitymacji czynnej powoda). Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a dokładnie zastosowanie przy naprawie części oryginalnych i wysokości stawek za prace naprawcze.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, publ. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części

zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Sąd podzielił ponadto pogląd prawny zawarty w uchwale siedmiu sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11), w myśl którego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Brak jest informacji, aby pojazd ten był wcześniej uszkodzony i naprawiany w obrębie zakresu szkody objętej niniejszym procesem. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ani ustaleń biegłego nie wynika, aby uszkodzeniu uległy części nieoryginalne (vide P. W.), to w ocenie sądu brak jest podstaw do obniżenia cen za części zamienne czy też stosowania zamienników nieoryginalnych. Z tych też względów sąd uznał, iż niezbędne i celowe oraz ekonomicznie uzasadnione wydatki do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji winny uwzględniać ceny części zamiennych nowych i oryginalnych.

Mając na uwadze, iż powyższe ustalenia wymagały uzyskania wiedzy specjalnej sąd dopuścił w tym zakresie dowód z opinii biegłego, który określił na wyżej wymienioną kwotę koszt naprawy pojazdu brutto (tj. wraz z podatkiem od towarów i usług) i netto, jednak w niniejszej sprawie poszkodowanym był przedsiębiorca będący podatnikiem podatku VAT, więc pod uwagę brano tylko sumę netto. Biegły uwzględnił przy tym stawki za roboczo-godzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie odpowiadającym średniej arytmetycznej z danych empirycznych z rynku lokalnego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że ustalony przez biegłego koszt naprawy pojazdu stanowi wysokość szkody, jaka powstała w związku z przedmiotową kolizją, tj. rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu. Do dopłaty przypada więc zasądzona w punkcie I. sentencji różnica pomiędzy kwotą szkody a sumą dotychczas wypłaconą przez biegłego, czyli suma 2.138,89 zł.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 822 § 1 i § 4 k.c. i art. 509 k.c. orzeczono jak w punkcie I. sentencji. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zasądził odsetki ustawowe od w/w kwoty od dnia 3 października 2013 r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w terminie ustawowym (30 dni od daty zgłoszenia szkody) nie spełnił świadczenia.

W pozostałym zakresie sąd w **punkcie II.** wyroku oddalił powództwo jako zawyżone na mocy art. 361§ 1 k.c. a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł w **punkcie III.** wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 3 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.02.163.1348). Powód wygrał w 91%, pozwany – w 9%. Koszty poniesione przez powoda to opłata sądowa od pozwu 117 zł, opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej 600 zł, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. 91% z sumy tych kosztów to: 667,94 zł. Koszty pozwanego to: opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej 600 zł, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. 9% z sumy tych kosztów to: 55,53 zł. Różnica (612,41 zł) została zasądzona w punkcie III.

Ponadto w **punkcie IV.** sentencji wyroku na mocy art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (wydatek Skarbu Państwa na wynagrodzenie biegłego) –przyjęto przy rozliczeniu kosztów stron, a więc w całości obciążając nimi pozwanego – 600 zł. Obciążenie tym kosztem pozwanego wynikało z tego, że jego zaprzeczenie dotyczące kwestii kosztów naprawy zmusiło powoda do złożenia wniosku o opinię biegłego, z której wynika, że w spornej kwestii pozwany nie miał racji. Nie ma więc podstaw, aby częścią tych kosztów obciążać stronę, która w danej kwestii przedstawiła zasadne stanowisko.

Niewykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego została odrębnym zarządzeniem przeznaczona do zwrotu powodowi.